

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

FOGYÓ HOLD

*Tegnap még voltam valaki,
holnap tán ismét az leszek.
Ma még csak hadd rakódjanak
lépteimre a levelek.*

*Ma még lehetnék büszke is.
Okkal gondolom: volt mire.
Biztosan áll, még nem ropog
bánatom barna boltive.*

*Csak árnyékom gyengélkedik –
lábra kéne már kapnia –,
és éjszakáim dúlt szívét
gyötri az aritmia.*

*Rávaló gyógyírt hol lelek,
merre a nagy mennyég alatt?
A pásztorlány is elindult,
s szépsége szertesztét szaladt.*

*Terelgetném én boldogan
báránykái kisdéd hadát,
ha szívem, e renyhe, lomha
megemberelné magát.*

*Aki ölelni képtelen,
előbb vagy utóbb ölni fog.
Karmot ereszt, állkapcsában
éles gyilokká nő a fog.*

*A penna papírosba mar,
a lista lassan összeáll.
A végrehajtó toporog –
tán máris tűzparancsra vár.*

*A fogyó hold öble felől
a pokol kutyáit hallani.
A halál szeme zöldre vált:
bizonytal indul valaki.*

